

avšak jen v tom smyslu, že zřízení závodního výboru nezávisí na vůli majitele závodu, ano, že je proti němu i vynutitelné. Avšak zřízení závodního výboru, jenž podle svého poslání jest zastupitelstvem zaměstnanců závodu, nemůže býti vynuceno proti vůli těchto zaměstnanců samých, zejména nemohou tito zaměstnanci býti žádnými prostředky přinuceni, aby provedli volbu, která jest jediným zákonným prostředkem, jímž závodní výbor může býti zřízen (srov. nález Boh. A 8376/30). Zřízení závodního výboru je tedy kogentním jen vůči podnikateli, kdežto na straně zaměstnanců je toliko fakultativní, takže tito mohou zřízení tohoto orgánu, jež jim je ponecháno, pasivním chováním (na př. nepodáním kandidátek) vůbec zmařit. Tím méně mohou býti zaměstnanci, sdružení ve volební skupině, nuceni jmenovati určitý počet kandidátů, aby mohla býti obsazena veškerá místa v závodním výboru.

Pro správnost tohoto názoru mluví i ustanovení § 20, odst. 2, posl. věta zákona č. 330/1921 Sb., podle něhož jest provésti novou volbu teprve tenkrát, klesl-li počet členů závodního výboru spolu s náhradníky pod polovici. Z toho je jasně patrné, že zákonodárce sám počítal s tím, že počet členů závodního výboru s náhradníky může býti menší než počet členů stanovených § 10 zákona o závodních výborech, že však této okolnosti nepřikládal žádné právní relevance na tak dlouho, dokud počet členů závodního výboru spolu s náhradníky neklesl pod polovici.

Může-li však závodní výbor během svého funkčního období platně fungovati i při menším počtu členů, pak nelze shledati důvodu, proč by závodní výbor, který, jak shora dovozeno, by nemusil býti vůbec ustaven, nemohl hned při svém složení míti menší počet členů, jestliže obsazení všech mandátů je z důvodu malého počtu kandidátů na kandidátní listině uvedených nemožné, a jestliže tento menší počet jeho členů není na překážku tomu, aby výbor sám mohl platně fungovati.

Nález ze dne 29. ledna 1938 č. 7056/35-5.

K exekuci vkladem vnuceného práva zástavního za vykonatelnou peněžní pohledávku na obecní nemovitost není třeba prohlášení správního úřadu podle § 15 ex. ř.

Podle § 15 ex. řádu může býti exekuce proti obci k vydobytí peněžních pohledávek, ač nejde-li o uskutečnění práva zástavního ze smlouvy, povolena toliko na takové majetkové součástky, kterých může býti použito k uspokojení věřitele bez újm y veřejných zájmů, o něž obec se má starati. Netýká se tedy toto omezení všech druhů exekuce, nýbrž jen těch, které slouží k uspokojení věřitele a které by veřejné zájmy ohrozily. Ohroziti by je mohly tím, že by obci byly odňaty součásti majetkové, nebo že by jejich používání obcí bylo omezeno nebo jemu bráněno (srov. § 4 min. nař. č. 153/1897 ř. z., vydaného podle čl. XLI. zák. čís. 78/1896 ř. z. o zavedení exekučního řádu, kterážto nařízení platilo

ještě v době naříkaného rozhodnutí, pozbyvši platnosti teprve nabytím účinnosti vládn. nař. č. 86/1936 Sb.).

Vklad vnučeného práva zástavního za vykonatelnou pohledávku na nemovitost nemá za následek ani odnětí této součástky majetkové obci, ani se jím neobmezuje ani nebrání jejímu užívání obcí; podle § 87 ex. ř. slouží nikoliv k přímému uspokojení pohledávky, jako vnučená správa nebo dražba, jež jsou samostatnými druhy exekuce (§§ 97, 133 ex. ř.), nýbrž toliko jen k zajištění pohledávky na nemovitosti a vykonatelnosti i vůči všem dalším jejím vlastníkům (§ 89, odst. 2 ex. ř.), nemajíc o sobě na dispozici s nemovitostí vůbec vlivu.

Z toho, že se pokládá exekuce vnučeným zřízením práva zástavního za první stupeň exekuce uhrazovací, nic pro spornou otázku neplyne, když nelze tvrditi, že by touto exekucí byly ohroženy veřejné zájmy obce způsobem shora uvedeným.

Nález ze dne 1. února 1938 č. 5096/35-5.

Syn v podniku otcově, úrazovému pojištění podléhajícím, fakticky pracující, je proti následkům úrazu ex lege pojištěn jen tehdy, je-li zaměstnán na podkladě poměru pracovního, služebního nebo učňovského.

Na sporu byla otázka, zda syn, pracující v podniku otcově úrazovému pojištění podléhajícím, jest proti následkům úrazu pojištěn za všech okolností, nebo jen tehdy, koná-li práce na podkladě pracovního poměru.

Úrazový zákon podrobuje úrazovému pojištění všechny dělníky a závodové úředníky v určitých podnicích zaměstnané. Pojem »dělníka« v zákoně definován není; dle obecného významu tohoto slova může sice značiti i sociální postavení určité osoby, v zákonodárství však zpravidla se označuje tímto výrazem osoba, která jest k tomu, jemuž koná práce, v poměru pracovním (služebním). Staví-li úrazový zákon, co se pojistné povinnosti týče, na roveň dělníky a závodové úředníky v určitém podniku zaměstnané a u závodového úředníka nemůže býti pochybností, že jest osobou, která práce v podniku koná na základě poměru pracovního (služebního) k majiteli podniku, je nasnadě výklad, že i za dělníka pokládá toliko tu osobu, která jest v podniku zaměstnána v důsledku pracovního (služebního) poměru.

Tomu svědčí nejen tendence zákona, zajistiti proti následkům úrazu osoby sociálně a hospodářsky slabší, kdežto majitelé podniku a jiné osoby, vystavené možnosti úrazu při práci, mohou toliko dobrovolně se pojistiti (čl. V. zák. č. 168/1894 ř. z.), nýbrž svědčí tomu i další předpisy zákona. Tak praví odst. 7 § 1, že za dělníky se pokládají také učňové, volontéři, praktikanti a jiné osoby, které pro nedokonaný ještě výcvik nemají pracovního výdělků, nebo mají výdělek toliko nižší; i zde jde o kategorie osob, které zásadně konají práce na podkladě poměru pracovního, služebního nebo učňovského. Když § 4 (zák. č. 207/19)